

Arrest

nr. 241 375 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in het dorp Naghrak, district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U ging niet naar school. U ging enkele weken naar de madrassa maar stopte hiermee toen deze werd opgeblazen. U volgde daarnaast ook bokslessen in Dosaraka en ging kleren maken. Uw vader Rahimullah verdween 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder M.(...) woont samen met uw broers en zussen ondergedoken bij uw oom in het dorp Naghrak.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Uw vader werkte ongeveer 4.5 jaar voor de Amerikanen. De taliban kwamen dit te weten en begonnen hem te bedreigen. Ze zeiden dat hij diende te stoppen met zijn werk. Hij ontving een dreigbrief van hen. Vervolgens stopte uw vader met werken voor de Amerikanen. Hij bleef een vijftal maanden thuis maar nadien ging hij werken voor de politie. Zo'n 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan verdween hij plots. Vervolgens ontvingen jullie een nieuwe dreigbrief van de taliban. Uw moeder werd ongerust. Ze overlegde met uw oom langs moederszijde, en er werd besloten om u weg te sturen. U diende het land te verlaten. U reisde in ongeveer tweeënhalve maand naar België. Op 12 december 2015 kwam u aan in België en op 14 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u onthoofd te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), enkele foto's van uw vader, enkele certificaten van uw vaders werk voor de Amerikanen, de politiebade van uw vader, de badge van uw vader van bij de Amerikanen, een bevestigingsbrief van uw problemen door de maliks van het dorp, twee dreigbrieven van de taliban, en de enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd. Daarnaast werd er ook nog een medisch attest dd. 25/11/2016 en een resultaat van een IQ-test door het CLB neergelegd.

Op 26 september 2017 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Op 18 oktober 2017 ging u tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Als bijlage aan het verzoekschrift worden verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en de humanitaire in Afghanistan en Jalalabad (stukken 3-16 en 19), een interpretatie van een IQ-score (stuk 17), kaarten van uw herkomstregio (stuk 18), een medisch attest van 25/11/2016 (stuk 22) en algemene informatie over uw ziekte (stuk 20) als nieuwe stavingstukken gevoegd. In een aanvullende nota van 12 juli 2018 legde u overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken neer: foto's die uw vrees voor vervolging wegens het beroep van uw vader zouden bewijzen (stukken 23-27), internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie in Afghanistan, in de provincie Nangarhar, in Jalalabad en in Surkh Rod (stukken 28-37 en 39-50) en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan (stuk 51), het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad (stuk 38). Ter terechtzitting op 4 februari 2019 legde u overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een aangifte bij de politie van Nangarhar (stuk 52), een verklaring van de politie van het district Surkh Rod (stuk 53) en verschillende internationale rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan en Jalalabad (stukken 54-69) neer.

Op 25 november 2019 werd de beslissing van het CGVS vernietigd door de RvV. De RvV is van oordeel dat u niet kan worden erkend als vluchteling maar dat wat de subsidiaire bescherming betreft er actuele informatie noodzakelijk is over uw regio van herkomst.

Op 13 december 2019 stuurt uw advocaat een e-mail met bijkomende informatie naar het CGVS. U zou van uw moeder te horen gekregen hebben dat uw vader is vermoord door de taliban en dat zijn lichaam aan uw familie werd terugbezorgd. Op 8 januari 2020 bezorgt u het CGVS 6 foto's en een videofragment over de begrafenis van uw vader. Uw advocaat verwijst naar uw vrees zoals deze eerder werd aangehaald.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpprocedure tot u meerderjarig werd; werd het persoonlijk onderhoud van 12/6/2017 afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Van rechtswege werd op 31 december 2018 de voogdij over u beëindigd aangezien u meerderjarig bent.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u vooreerst niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dienen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan te worden met betrekking tot uw voorgelegde documenten. Zo kon u met moeite zeggen welke documenten het betreft en wat de inhoud ervan is. Zo weet u niet wat er in de dreigbrieven staat afkomstig van de taliban, en die u nochtans neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Niemand zou u verteld hebben wat de inhoud is, en u heeft het zelf ook aan niemand gevraagd (CGVS, p. 14). Het is op zich al opmerkelijk dat u geen idee heeft van de inhoud van deze dreigbrieven. Voor zover aangenomen wordt dat u zelf niet kan lezen, bestaat er steeds de mogelijkheid aan derden te vragen wat de inhoud is, zowel in als buiten Afghanistan. Dat u over een lagere intelligentie beschikt en ook deze brieven niet door derden wou laten lezen gezien de vertrouwelijkheid ervan zijn geen redenen waarom niet van u verwacht kan worden wat de inhoud is van door u voorgelegde stukken. Van welke talibancommandant deze brieven afkomstig zijn kan u evenmin zeggen, noch wanneer deze werden verstuurd. U geeft als verklaring dat u ongeschoold bent (CGVS, p. 14). Van iemand die internationale bescherming aanvraagt, ook van een adolescent, mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen, te meer dit de kern van uw asielaanvraag betreft. Daar u verklaarde dat ook u geïnterviewd werd in deze brieven is het uiterst merkwaardig dat u niet naar de inhoud ervan heeft geïnformeerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de bevestigingsbrief van de maliks uit uw dorp en regio (CGVS, p. 15; stuk 9). U kan de inhoud van deze brief niet weergeven. U geeft enkele namen op van maliks uit uw dorp maar in de vertaling van deze brief kan er geen enkele malik teruggevonden worden die dezelfde naam draagt. Dit is merkwaardig en het is dan ook onduidelijk door wie dit document ondertekend werd. Welke documenten u neerlegt over uw vaders werk kan u evenmin zeggen (CGVS, p. 14). Men kan van iemand die bescherming aanvraagt verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Het dient gezegd dat deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt bovendien dat deze dateren van 7 rajab 1428 (omgezet naar de westerse kalender 22 juli 2007) en 12 moharram 1435 (16 november 2013). Uw oom zou deze brieven verkregen hebben in de moskee, maar u kan niet zeggen wanneer dat zou geweest zijn (CGVS, p. 14). Verder blijkt uit de eerste dreigbrief van 2007 dat de taliban niet alleen eisten dat uw vader zou stoppen met werken voor de Amerikanen, maar ook dat hij moest samenwerken met de taliban (zie vertaling). U stelde echter dat uw vader, nadat hij zijn job voor de Amerikanen opgaf, gewoon thuiszat zonder verdere problemen (CGVS, p. 17). Ondanks het feit dat hij dus niet bij de taliban ging, blijken de taliban hem toch met rust te hebben gelaten, wat weinig aannemelijk is aangezien hij niet aan al hun eisen voldeed. Pas toen hij weer voor de overheid zou gaan werken zijn stuurden ze een nieuwe dreigbrief.

Deze brieven hebben dan ook maar weinig bewijswaarde voor uw persoonlijke problemen, daar u stelt dat uw eigen problemen ontstonden na de verdwijning van uw vader, dit zo'n 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Toen zou er ook een nieuwe dreigbrief gestuurd zijn door de taliban en hierin zou de rest van de familie bedreigd zijn (CGVS, p. 17). Gezien bovenstaande data in de voorgelegde brieven blijkt aldus dat u die bewuste dreigbrief nog steeds niet voorlegt. Daarnaast werd u niet aangesproken door de taliban en thuis kwamen ze u ook niet zoeken (CGVS, p. 19, 20). Na de komst van die laatste dreigbrief bent u ook nog meer dan een maand ongestoord in uw dorp blijven wonen (CGVS, p. 20). U zou weliswaar het huis zo weinig mogelijk verlaten hebben, echter kwamen de taliban niet naar uw huis (CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat mochten de taliban, nadat ze uw vader al bedreigd en ontvoerd zouden hebben, u en uw familie nog steeds iets willen aandoen ze sneller en doortastender te werk zouden gaan. In plaats daarvan sturen ze enkel een dreigbrief en ondernemen ze geen verdere actie. Daarnaast kan u in het geheel niet zeggen wie de talibancommandanten in uw regio zijn (CGVS, p. 20). Dit is opvallend voor iemand die stelt persoonlijk slachtoffer te zijn geworden van vervolging door de taliban. Uw lagere intelligentie en cognitieve vaardigheden bieden ook hier geen verschuiving gezien dit kennis betreft van een lokale situatie waarvoor men niet moet opgeleid zijn.

Verder kan er worden opgemerkt dat u zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van uw vader. Zo kan u amper iets zeggen over zijn job in de periode dat hij voor de Amerikanen werkte, ondanks dat hij dit vier à vierenhalf jaar zou gedaan hebben (CGVS p. 16). Over uw vader zijn tewerkstelling bij de politie kan u evenmin veel vertellen, hij zou werkzaam geweest zijn in Bati Kot maar waar in het district kan u niet zeggen. Wie uw vader zijn baas was en wat zijn taken precies waren kan u ook niet zeggen. Hij zou wel commandant geweest zijn van een tolai (eenheid) (CGVS, p. 21). Gezien deze positie kan men verwachten dat u meer kan vertellen over zijn werk. Als er u wordt gevraagd naar wat u weet over uw vader zijn verdwijning zegt u niks te weten (CGVS, p. 18). Hij zou op weg naar Bati Kot verdwenen zijn, wanneer dit juist gebeurde kan u niet zeggen. U kan evenmin duidelijk zeggen of er een onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning. U stelt dat dit waarschijnlijk wel gebeurd is omdat hij een medewerker van de overheid was maar u weet dit niet zeker want even later stelt u dat de overheid van mening is dat ze niks kunnen doen omdat hij een medewerker van de overheid was (CGVS, p. 18). Dit alles is opvallend en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U gevraagd of er zich na uw vertrek nog problemen hebben voorgedaan stelt u dat uw familie (uw moeder en broers) ondergedoken leven bij uw oom in jullie dorp. Er hebben zich geen verdere problemen voor gedaan (CGVS, p. 19). Het gegeven dat ze gewoon in jullie dorp blijven, terwijl de taliban nochtans het ganse gezin bedreigd hebben, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. U maakt aldus niet aannemelijk dat u problemen heeft met de taliban en gezocht zou worden door hen.

Dat u nu, per mail dd. 13/12/2019, verklaart dat u van uw moeder vernomen heeft dat uw vader werd gedood door de taliban en zijn lichaam aan uw familie werd teruggegeven (zie mail advocaat 13/12/2019) werpt geen ander licht op de zaak. Immers wordt er geen geloof gehecht aan de redenen die aan de oorsprong van uw vaders verdwijning en zijn dood nu zouden liggen. Er moet ook op gewezen worden dat een video van een begrafenis en een foto van zijn doodsbéd geen bewijs vormen over de oorzaak van iemand zijn overlijden en aan de problemen die ermee verband zouden houden. Evenmin kan er aan de foto's van facebookberichten omtrent uw vaders dood enige bewijswaarde toegekend worden. Immers kunnen deze berichten door om het even wie worden gepost en is er geen garantie over de echtheid van de inhoud van deze berichten.

Voor zover u nog vreest gerekruteerd te worden door de taliban dient het volgende gezegd. Uit COI (die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genooddaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Vaak zijn het de stamouders en de plaatselijke commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, wat i.c. niet het geval blijkt. Het gaat vaak om jongeren die gebrainwashed worden. U stopte met het volgen van lessen aan de madrassa toen daar over jihad gesproken werd. U ondervond hier geen enkel probleem door (g CGVS, p. 20, 21). Bijgevolg is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u hierdoor nog problemen zou ondervinden of dat ze u onder druk zouden gaan zetten om toe te treden tot de taliban. Verder is het inderdaad een feit dat u de juiste leeftijd heeft om te gaan strijden, maar hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Het louter behoren tot de categorie van 'men and boys of fighting age' is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling, u dient deze vrees of dit risico ook in concreto aan te tonen. Evenmin kan aangenomen worden dat u gezien uw lagere intelligentie en fysieke

toestand het risico loopt om te worden ingelijfd door andere gewapende groepen of pro-regeringsgroepen.

Waar u verder nog stelt dat uw verblijf in het België voor problemen zal zorgen (CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen dat u niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. U brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen louter omwille van een verblijf in het buitenland. Evenmin legt u enig document voor of bevindt er zich in het administratief dossier enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrezen.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was op het moment van het persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Deze beoordeling werd gevolgd door de RvV in haar arrest nr. 229 217 van 25 november 2019.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire,

supranationale aanwezigheid geïmagineerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij “soft targets” geïmagineerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De rapporten die u neerlegde ter staving van uw verzoekschrift werpen geen ander licht op de beschreven situatie (stavingstukken bij verzoekschrift 3-16, 19, 28-37, 39-50, 51, 54-69).

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet ter discussie gesteld door het CGVS. Van de documenten betreffende het werk van uw vader kan u niet zeggen dewelke het zijn. Verder hebt u door

uw vage verklaringen over zijn job(s) niet aannemelijk gemaakt dat deze documenten werkelijk aan uw vader toebehoorden. Evenmin hebt u kunnen aantonen dat u daardoor problemen heeft ondervonden. De foto's kunnen evenmin uw asielrelaas aantonen, immers zijn deze geen bewijs van de door u beweerde ouderlijke band. Deze foto's kunnen eender wie afbeelden. De dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de maliks kunnen slechts als ondersteunend bewijs gelden bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. De foto's die de tewerkstelling van uw vader dienen aan te tonen kunnen evenmin als bewijs aanzien worden (stavingstukken bij uw verzoekschrift 23-27). Op deze foto's kan om het even wie afgebeeld zijn en zij vormen dan ook geen bewijs van de door u voorgehouden band met uw vader. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De klacht die uw moeder heeft neergelegd bij de politie en de verklaring van de politie van het district Surkhrod (stavingstukken bij uw verzoekschrift 53 en 53) tonen slechts aan dat uw moeder naar de politie is gegaan om klacht neer te leggen en dat de politie daarvan akte heeft genomen, meer niet. Aan documenten kan bovendien slechts een ondersteunende bewijswaarde gegeven worden bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien vertoont deze klacht een gesolliciteerd karakter daar er wordt verwezen naar uw vertrek uit Afghanistan en uw verblijf in België, terwijl dit niet relevant is voor de aangifte van de verdwijning van uw vader. Dat uw vader zou verdwenen zijn in Bati Kot wordt dan weer niet vermeld (CGVS, p. 18), men spreekt van de weg tussen Jalalabad en Torkham. Overigens dateert het antwoord van 24/1/2018, 2.5 jaar na de feiten. Inzake het feit dat u van uw moeder vernomen zou hebben dat uw vader vermoord werd door de taliban en dat zijn lichaam naar het dorp werd gebracht legde u een video neer en foto's van uw vaders sterfbed. Zoals hierboven gesteld kan hieruit niet worden afgeleid dat deze persoon werkelijk uw vader betreft, of dat hij omgekomen is op de manier zoals u aangeeft. Het CGVS verwijst hierbij nogmaals naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft het attest van het CLB en het medisch attest ter staving van uw beperkte intellectuele capaciteiten en gezondheidstoestand dient het volgende gezegd: hoewel uit de bijgevoegde documenten blijkt dat u laag scoort op de voorgelegde testen, dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen vertellen over zaken die hen overkomen zijn. Overigens blijkt dat u wel degelijk in staat bent om verschillende vragen te begrijpen en op een duidelijke manier te beantwoorden. De interpretatie van de IQ-score kan hier geen andere licht opwerpen (zie stavingstuk bij uw verzoekschrift 17). Het medisch attest somt ook slechts uw aandoeningen op maar toont niet aan dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud op het CGVS af te leggen, net zomin als de algemene informatie over uw ziekte (zie stavingstuk bij uw verzoekschrift 20). Verder dient u voor medische problemen die geen verband houden met uw asielmotieven beroep te doen op de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, dit betreft een aanvraag tot regularisatie volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u vooreerst niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dienen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan te worden met betrekking tot uw voorgelegde documenten. Zo kon u met moeite zeggen welke documenten het betreft en wat de inhoud ervan is. Zo weet u niet wat er in de dreigbrieven staat afkomstig van de taliban, en die u nochtans neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Niemand zou u verteld hebben wat de inhoud is, en u heeft het zelf ook aan niemand gevraagd (CGVS, p. 14). Het is op zich al opmerkelijk dat u geen idee heeft van de inhoud van deze dreigbrieven. Voor zover aangenomen wordt dat u zelf niet kan lezen, bestaat er steeds de mogelijkheid aan derden te vragen wat de inhoud is, zowel in als buiten Afghanistan. Dat u over een lagere intelligentie beschikt en ook deze brieven niet door derden wou laten lezen gezien de vertrouwelijkheid ervan zijn geen redenen waarom niet van u verwacht kan worden wat de inhoud is van door u voorgelegde stukken. Van welke talibancommandant deze brieven afkomstig zijn kan u evenmin zeggen, noch wanneer deze werden verstuurd. U geeft als verklaring dat u ongeschoold bent (CGVS, p. 14). Van iemand die internationale bescherming aanvraagt, ook van een adolescent, mag men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen, te meer dit de kern van uw asielrelaas betreft. Daar u verklaarde dat ook u geïnterviewd werd in deze brieven is het uiterst merkwaardig dat u niet naar de inhoud ervan heeft geïnformeerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de bevestigingsbrief van de maliks uit uw dorp en regio (CGVS, p. 15; stuk 9). U kan de inhoud van deze brief niet weergeven. U geeft enkele namen op van maliks uit uw dorp maar in de vertaling van deze brief kan er geen enkele malik teruggevonden worden die dezelfde naam draagt. Dit is merkwaardig en het is dan ook onduidelijk door wie dit document ondertekend werd. Welke documenten u neerlegt over uw vaders werk kan u evenmin zeggen (CGVS, p. 14). Men kan van iemand die bescherming aanvraagt verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het dient gezegd dat deze vaststellingen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt bovendien dat deze dateren van 7 rajab 1428 (omgezet naar de westerse kalender 22 juli 2007) en 12 moharram 1435 (16 november 2013). Uw oom zou deze brieven verkregen hebben in de moskee, maar u kan niet zeggen wanneer dat zou geweest zijn (CGVS, p. 14). Verder blijkt uit de eerste dreigbrief van 2007 dat de taliban niet alleen eisten dat uw vader zou stoppen met werken voor de Amerikanen, maar ook dat hij moest samenwerken met de taliban (zie vertaling). U stelde echter dat uw vader, nadat hij zijn job voor de Amerikanen opgaf, gewoon thuiszat zonder verdere problemen (CGVS, p. 17). Ondanks het feit dat hij dus niet bij de taliban ging, blijken de taliban hem toch met rust te hebben gelaten, wat weinig aannemelijk is aangezien hij niet aan al hun eisen voldeed. Pas toen hij weer voor de overheid zou gaan werken zijn stuurden ze een nieuwe dreigbrief.

Deze brieven hebben dan ook maar weinig bewijswaarde voor uw persoonlijke problemen, daar u stelt dat uw eigen problemen ontstonden na de verdwijning van uw vader, dit zo'n 2.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Toen zou er ook een nieuwe dreigbrief gestuurd zijn door de taliban en hierin zou de rest van de familie bedreigd zijn (CGVS, p. 17). Gezien bovenstaande data in de voorgelegde brieven blijkt aldus dat u die bewuste dreigbrief nog steeds niet voorlegt. Daarnaast werd u

niet aangesproken door de taliban en thuis kwamen ze u ook niet zoeken (CGVS, p. 19, 20). Na de komst van die laatste dreigbrief bent u ook nog meer dan een maand ongestoord in uw dorp blijven wonen (CGVS, p. 20). U zou weliswaar het huis zo weinig mogelijk verlaten hebben, echter kwamen de taliban niet naar uw huis (CGVS, p. 22). Men zou verwachten dat mochten de taliban, nadat ze uw vader al bedreigd en ontvoerd zouden hebben, u en uw familie nog steeds iets willen aandoen ze sneller en doortastender te werk zouden gaan. In plaats daarvan sturen ze enkel een dreigbrief en ondernemen ze geen verdere actie. Daarnaast kan u in het geheel niet zeggen wie de talibancommandanten in uw regio zijn (CGVS, p. 20). Dit is opvallend voor iemand die stelt persoonlijk slachtoffer te zijn geworden van vervolging door de taliban. Uw lagere intelligentie en cognitieve vaardigheden bieden ook hier geen verschuiving gezien dit kennis betreft van een lokale situatie waarvoor men niet moet opgeleid zijn.

Verder kan er worden opgemerkt dat u zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van uw vader. Zo kan u amper iets zeggen over zijn job in de periode dat hij voor de Amerikanen werkte, ondanks dat hij dit vier à vierenhalf jaar zou gedaan hebben (CGVS p. 16). Over uw vader zijn tewerkstelling bij de politie kan u evenmin veel vertellen, hij zou werkzaam geweest zijn in Bati Kot maar waar in het district kan u niet zeggen. Wie uw vader zijn baas was en wat zijn taken precies waren kan u ook niet zeggen. Hij zou wel commandant geweest zijn van een tolai (eenheid) (CGVS, p. 21). Gezien deze positie kan men verwachten dat u meer kan vertellen over zijn werk. Als er u wordt gevraagd naar wat u weet over uw vader zijn verdwijning zegt u niks te weten (CGVS, p. 18). Hij zou op weg naar Bati Kot verdwenen zijn, wanneer dit juist gebeurde kan u niet zeggen. U kan evenmin duidelijk zeggen of er een onderzoek gebeurde naar zijn verdwijning. U stelt dat dit waarschijnlijk wel gebeurd is omdat hij een medewerker van de overheid was maar u weet dit niet zeker want even later stelt u dat de overheid van mening is dat ze niks kunnen doen omdat hij een medewerker van de overheid was (CGVS, p. 18). Dit alles is opvallend en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U gevraagd of er zich na uw vertrek nog problemen hebben voorgedaan stelt u dat uw familie (uw moeder en broers) ondergedoken leven bij uw oom in jullie dorp. Er hebben zich geen verdere problemen voor gedaan (CGVS, p. 19). Het gegeven dat ze gewoon in jullie dorp blijven, terwijl de taliban nochtans het ganse gezin bedreigd hebben, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban. U maakt aldus niet aannemelijk dat u problemen heeft met de taliban en gezocht zou worden door hen.

Dat u nu, per mail dd. 13/12/2019, verklaart dat u van uw moeder vernomen heeft dat uw vader werd gedood door de taliban en zijn lichaam aan uw familie werd teruggegeven (zie mail advocaat 13/12/2019) werpt geen ander licht op de zaak. Immers wordt er geen geloof gehecht aan de redenen die aan de oorsprong van uw vaders verdwijning en zijn dood nu zouden liggen. Er moet ook op gewezen worden dat een video van een begrafenis en een foto van zijn doodsbéd geen bewijs vormen over de oorzaak van iemand zijn overlijden en aan de problemen die ermee verband zouden houden. Evenmin kan er aan de foto's van facebookberichten omtrent uw vaders dood enige bewijswaarde toegekend worden. Immers kunnen deze berichten door om het even wie worden gepost en is er geen garantie over de echtheid van de inhoud van deze berichten.

Voor zover u nog vreest gerekruteerd te worden door de taliban dient het volgende gezegd. Uit COI (die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genoodzaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Vaak zijn het de stamouders en de plaatselijke commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, wat i.c. niet het geval blijkt. Het gaat vaak om jongeren die gebrainwashed worden. U stopte met het volgen van lessen aan de madrassa toen daar over jihad gesproken werd. U ondervond hier geen enkel probleem door (g CGVS, p. 20, 21). Bijgevolg is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u hierdoor nog problemen zou ondervinden of dat ze u onder druk zouden gaan zetten om toe te treden tot de taliban. Verder is het inderdaad een feit dat u de juiste leeftijd heeft om te gaan strijden, maar hebt u geen concrete aanwijzingen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Het louter behoren tot de categorie van 'men and boys of fighting age' is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling, u dient deze vrees of dit risico ook in concreto aan te tonen. Evenmin kan aangenomen worden dat u gezien uw lagere intelligentie en fysieke toestand het risico loopt om te worden ingelijfd door andere gewapende groepen of pro-regeringsgroepen.

Waar u verder nog stelt dat uw verblijf in het België voor problemen zal zorgen (CGVS, p. 24), dient er vooreerst op gewezen dat u niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. U brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen louter omwille van een verblijf in het buitenland. Evenmin

legt u enig document voor of bevindt er zich in het administratief dossier enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrez.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige was op het moment van het persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Deze beoordeling werd gevolgd door de RvV in haar arrest nr. 229 217 van 25 november 2019.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat van hem, gezien zijn IQ van 64, onrealistische eisen worden gesteld en er onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn intellectuele capaciteiten. Verzoeker toont evenwel niet aan dat – en de Raad ziet ook niet in in welk opzicht – zijn zeer lage intelligentie ertoe zouden leiden dat van hem, iemand die verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban en die daarbij alleen van Afghanistan naar België is gereisd, niet mag worden verwacht dat hij weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven, dat hij iets kan vertellen over de jobs en verdwijning van zijn vader en weet welke talibancommandanten er in zijn regio zijn.

Het is niet geloofwaardig dat verzoeker, die stelt persoonlijk slachtoffer te zijn geworden van vervolging door de taliban, in het geheel niet kan zeggen wie de talibancommandanten in zijn regio zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). Van iemand die beweert een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te koesteren door de taliban en die de naam kan opgeven van wie de lessen gaf in de *madrassa* (stuk 6, gehoorverslag, p. 20), kan immers ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij de naam kan opgeven van de talibancommandanten in zijn regio. Verzoekers lage intelligentie biedt hiervoor geen verschoning.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker zeer weinig kan vertellen over de jobs en verdwijning van zijn vader. Van iemand die wel de periode kan opgeven waarin zijn vader voor de Amerikanen heeft gewerkt en waarin hij werkloos was, die kan zeggen in welk district hij bij de politie werkzaam was, welke functie hij daar juist had en waar hij verdwenen is (stuk 6, gehoorverslag, p. 16, 21), kan wel degelijk worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over het werk en de verdwijning van zijn vader. Ook hier kan verzoekers lage intelligentie niet verklaren waarom hij dermate weinig weet over het werk en de verdwijning van zijn vader, temeer nu hij wel zeer goed beseft dat dit aan de basis ligt van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Van iemand die asiel aanvraagt, ook van een adolescent, mag men verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen, te meer dit de kern van zijn asielrelaas betreft. Verzoekers lage intelligentie biedt ook hiervoor geen verschoning. Aangezien verzoeker verklaarde dat ook hij geïnterviewd werd in de dreigbrieven van de taliban is het niet aannemelijk dat hij niet naar de inhoud ervan heeft geïnformeerd. Hetzelfde kan gezegd worden over de bevestigingsbrief van de maliks uit verzoekers dorp en regio (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker kan ook de inhoud van deze brief niet weergeven. Verzoeker geeft enkele namen op van maliks uit zijn dorp maar in de vertaling van deze brief kan er geen enkele malik teruggevonden worden die dezelfde naam draagt. Het is dan ook onduidelijk door wie dit document ondertekend werd. Welke documenten verzoeker neerlegt over zijn vaders werk kan hij evenmin zeggen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Men kan van iemand die asiel aanvraagt en hierbij een persoonlijk vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade kan formuleren en zich zeer duidelijk bewust is van een bedreiging van zijn leven, verwachten dat deze persoon weet welke documenten hij neerlegt ter ondersteuning van dit asielrelaas en een minimum aan interesse vertoont om dit te weten te komen. In weerswil van wat verzoeker meent, acht de Raad dit in de gegeven omstandigheden geenszins onhaalbaar of onrealistisch

Bovendien verklaart verzoeker niet op welke wijze een laag IQ en ongeschooldheid ervoor zorgt dat verzoeker ronduit ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus ook geweigerd omdat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt eveneens omstandig toegelicht dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader, ondanks het feit dat hij niet bij de taliban ging en dus niet aan al hun eisen voldeed, toch met rust werd gelaten door de taliban, dat verzoeker niet werd aangesproken door de taliban en ze hem thuis ook niet kwamen zoeken en hij ook na de komst van de laatste dreigbrief nog meer dan een maand ongestoord in zijn dorp is blijven wonen, dat er zich na verzoekers vertrek uit Afghanistan geen verdere problemen hebben voorgedaan en dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genooddaakt zijn om over te gaan tot gedwongen rekruteringen. Wat betreft verzoekers verklaringen over de problemen waarvoor zijn verblijf in België zou zorgen, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een lage scholingsgraad niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met het bezitten van beperkte intellectuele capaciteiten, stelt ook de Raad *in casu* vast dat verzoeker, ondanks zijn lage intelligentie, in staat is gebleken om de verschillende eenvoudige en korte vragen die hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesteld werden te begrijpen en op een duidelijke manier te beantwoorden. Bovendien kan ook van iemand met een lage intelligentie worden verwacht dat hij op zijn manier kan vertellen over de zaken die hem overkomen zijn, temeer wanneer hij Afghanistan is ontvlucht en vandaaruit alleen naar België is gereisd. De interpretatie van een IQ-score die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, werpt hierop geen ander licht. Het argument dat een laag IQ het risico op psychologische problemen vergroot en de kans op een depressie doet toenemen onder verwijzing naar algemene informatie desbetreffend, wordt in hoofde van verzoeker niet concreet aangetoond waardoor het bij een blote bewering blijft.

Het toevoegen van de eerste bladzijde van het “*UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, May 2013*” rapport aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Hoewel de Raad erkent dat verzoeker jong is en een lage intelligentie heeft, kan hij, gelet op de voormelde vaststellingen, niet anders dan besluiten dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de informatie bezorgd per aanvullende nota van 2 september 2020 aangaande de pandemie ten gevolge van de uitbraak van het corona-virus in Afghanistan en het betoog dat deze pandemie een onmenselijke behandeling inhoudt die in strijd is met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dient te worden verwezen naar de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen*

blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Het Corona-virus dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade." Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Er kan aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker in de aanvullende nota aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen

overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De rapporten die u neerlegde ter staving van uw verzoekschrift werpen geen ander licht op de beschreven situatie (stavingstukken bij verzoekschrift 3-16, 19, 28-37, 39-50, 51, 54-69).

(...)

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. ".

Middels een aanvullende nota van 1 september 2020 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bij: EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019; COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020; kaart Jalalabad city Region, 27 november 2019; UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018; het EASO-rapport "Afghanistan. Security situation" van juni 2019.

Voor de agglomeratie Jalalabad moet worden opgemerkt dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct geoordeeld dat de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de objectieve informatie opgenomen in de bestreden beslissing (zie weblinks) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod en meent dat dit volstaat om in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Verzoeker geeft te kennen dat het district Surkh Rod niet langer als veilig kan worden aanzien en de veiligheidssituatie er de laatste maanden sterk verslechterd is onder verwijzing naar een persartikel van 4 december 2019. Verzoeker geeft ook aan dat de taliban nog steeds aanwezig is in Nangarhar en de stad Jalalabad waardoor het gebied dan ook niet als veilig kan beschouwd worden onder verwijzing naar een persartikel van 19 januari 2020 inzake de arrestatie van taliban in het district Momand Dara.

In de aanvullende nota van 2 september 2020 verwijst verzoeker naar informatie waaruit blijkt er in Afghanistan in de eerste helft van 2020 1282 dodelijke slachtoffers en 3458 gewonden vielen, dat IS nog steeds actief is in het oosten van Afghanistan en voornamelijk in de provincies Nangarhar en Kunar, dat Afghanistan nog steeds als meest onveilige land ter wereld beschouwd wordt, dat het geweld nog steeds aanwezig is in de provincie Nangarhar en dat burgers in Surkhrod regelmatig het slachtoffer zijn van aanslagen.

In voormelde “*Country Guidance*” (zie *supra*), kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: “*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*”). In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Zoals hierboven blijkt kan niet worden betwist dat verzoekers dorp van herkomst, een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. De Raad benadrukt hierbij dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad

en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten, zoals blijkt uit de beschikbare informatie. Verzoekers verweer is dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie is evenwel slechts dienstig in zoverre deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van herkomst in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Bijkomend stelt de Raad vast dat in zoverre de informatie betrekking heeft op verzoekers regio van herkomst deze geen afbreuk doet aan de hierboven gemaakte beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst nu deze informatie in dezelfde lijn ligt en aldus niet aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd onjuist of achterhaald is. Dat er burgerslachtoffers vallen te betreuren in Afghanistan en dat er geregeld veiligheidsincidenten plaatsvinden, wordt niet betwist en werd terdege in rekening gebracht in voormelde analyse door de commissaris-generaal.

Echter, de Raad herinnert er aan dat ook rekening dient te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie (HvJ) een onderscheid maakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen heeft gegeven ongeschoold en laag begaafd te zijn – meer bepaald beschikt hij over een IQ van nauwelijks 64 – en stelt hij te lijden aan Thalassemie (chronische bloedarmoede), wat hem nog extra kwetsbaar maakt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing wel afvraagt of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en besluit dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt omwille van zijn persoonlijk omstandigheden. Bovendien stelt de commissaris-generaal vervolgens dat hij niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming eveneens verzoekers medische problematiek alsmede zijn laag IQ als persoonlijke omstandigheden mee in overweging dienen genomen te worden, wat *in casu* niet is gebeurd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF